

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, 3. avgusta 2020. god
br. ref.: RK 1594/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI35/20

Podnosilac

Đeljalj Kazagić

**Ocena ustavnosti Rešenja Vrhovnog Suda Republike Kosova,
Pzd. br. 133/2019, od 18. novembra 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane Đeljalja Kazagića (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa prebivalištem u Mitrovici, koji se nalazi na izdržavanju kazne zatvora.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost Rešenja Vrhovnog Suda, PZD. br. 133/2019 od 18. novembra 2019. godine (u daljem tekstu: Osporeno rešenje), koje mu je uručeno dana 6. decembra 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim je, po navodima podnosioca zahteva, došlo do povrede njegovih prava koja su zagarantovana članovima: 21 [Opšta načela], 24.1 [Jednakost pred zakonom], 31.2 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 33.4 [Načelo legaliteta i Proporcionalnosti u Krivičnim Postupcima], 54 [Sudska Zaštita Prava], i 55.5 [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev se zasniva na stavovima 1 i 7, lana 113 [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] Ustava, i članovima 22 [Procesuiranje podnesaka] i 47 [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosova, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).

Postupak pred Ustavnim Sudom

5. Dana 20. februara 2020. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev pred Ustavnim Sudom Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 24. februara 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Selvete Gërxhaliu Krasniqi i Bajram Ljatifi (članovi).
7. Dana 3. marta 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i jednu kopiju ovog zahteva, u skladu sa Zakonom je prosledio i Vrhovnom Sudu.
8. Dana 22. jula 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

9. Podnosilac zahteva po peti put podnosi zahtev pred Sudom.

Činjenice u vezi sa prvim zahtevom, KI82/16

10. Dana 24. maja 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudu zahtev KI82/16, kojim je tražio ocenu ustavnosti odluke Vrhovnog suda Pml. br. 13/2016 od 13. novembra 2016. godine, kojom su navodno povređena njegova prava zagarantovana članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 27. [Zabrana

mučenja, surovog, neljudskog ili ponižavajućeg postupanja] , 29. [Pravo na slobodu i sigurnost], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava.

11. Dana 1. marta 2017. godine, Sud je doneo rešenje o neprihvatljivosti kojim je zahtev podnosioca proglašen očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama, zbog toga što isti nije potkrepio svoje tvrdnje o povredi ljudskih prava i osnovnih sloboda zagarantovanih Ustavom.

Činjenice u vezi sa drugim zahtevom, KI50/18

12. Dana 30. marta 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev KI50/2018, kojim je osporavao ustavnost rešenja Vrhovnog suda Pml. br. 110/2017 od 13. novembra 2017. godine, navodeći da su redovni sudovi, odbijanjem njegovih zahteva za preispitivanje krivičnog postupka, povredili član 30. [Prava optuženog], stav 3 Ustava, *"jer mu je uskraćeno pravo da mu se obezbedi zaštita i mogućnost da ospori izjave svedoka i dokaze koji ga terete"*, kao i povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], stavovi 1 i 2 Ustava sa tvrdnjom *"da mu je onemogućeno učešće na sednici veća Apelacionog suda"*.
13. Dana 16. januara 2019. godine, Sud je doneo rešenje o neprihvatljivosti nakon što je utvrdio da navodi podnosioca zahteva, u vezi sa odbijanjem njegovog zahteva za preispitivanje krivičnog postupka od strane redovnih sudova, kao takvi, nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom, s obzirom na to da se član 31. Ustava u vezi sa članom 6. Konvencije, ne primenjuje u takvim slučajevima.

Činjenice u vezi sa trećim zahtevom, KI186/18

14. Dana 30. marta 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev KI186/2018, kojim je osporavao ustavnost rešenja Vrhovnog suda Pml. br. 168/2018 od 3. avgusta 2018. godine, navodeći da su redovni sudovi, odbijanjem njegovih zahteva za preispitivanje krivičnog postupka, povredili član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava zbog toga što mu je onemogućeno da bude prisutan na pretresu Apelacionog suda.
15. Dana 8. maja 2019. godine, nakon što je ocenio okolnosti u slučaju, Sud je doneo rešenje o neprihvatljivosti i zaključio da se član 6. Konvencije ne primenjuje na postupke za preispitivanje određenog krivičnog slučaja. Iz tog razloga, Sud je smatrao da navodi podnosioca zahteva u vezi sa odbijanjem njegovog zahteva za preispitivanje krivičnog postupka od strane redovnih sudova, kao takvi, nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom. Shodno tome, Sud je zaključio da je zahtev podnosioca, u skladu sa pravilom 39· (3) (b) Poslovnika, neprihvatljiv.

Činjenice u vezi sa četvrtim zahtevom, KI96/19

16. Dana 12. juna 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev KI96/19, putem kojeg je osporio ustavnost Rešenja Vrhovnog Suda, Pzd. br. 8/2019, od 5. februara 2019. godine, sa navodom da Vrhovni Sud, time što je odbio njegov

zahtev za ponovno razmatranje krivičnog postupka, počinio povrede člana 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, zbog toga što nije uzeo u obzir olakšavajuće činjenice i okolnosti u vezi sa ublažavanjem kazne.

17. Dana 8. oktobra 2019. godine, Sud je doneo rešenje o neprihvatljivosti i došao je do zaključka da se član 6. Konvencije ne primenjuje na postupke za preispitivanje određenog krivičnog slučaja. Iz tog razloga, Sud je smatrao da navodi podnosioca zahteva u vezi sa odbijanjem njegovog zahteva za preispitivanje krivičnog postupka od strane redovnih sudova, kao takvi, nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom. Shodno tome, Sud je zaključio da je zahtev podnosioca, u skladu sa pravilom 39· (3) (b) Poslovnika, neprihvatljiv.

Činjenice u vezi sa sadašnjim zahtevom KI35/20

18. Dana 5. juna 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo pred Osnovnim Sudom u Mitrovici zahtev za vanrednim ublažavanjem kazne, a protiv presude Osnovnog suda u Mitrovici, P. br. 42/2014, od 12. februara 2015. godine, koja je bila potvrđena od strane Apelacionog Suda Presudom PAKR br. 230/15, od 7. septembra 2015. godine i koja je bila izmenjena samo u delu koji se tiče kazne, izričući podnosiocu zahteva jednu jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina.
19. Dana 8. oktobra 2019. godine, Osnovni sud u Mitrovici je zahtev podnosioca zahteva prosledio Vrhovnom Sudu radi donošenja odluke, sa predlogom da se zahtev za vanredno ublažavanje kazne odbije. Takođe, dana 23. oktobra 2019. godine, Državni Tužilac je predložio Vrhovnom Sudu da se zahtev podnosioca zahteva odbije.
20. Dana 18. novembra 2019. godine, Vrhovni Sud je Rešenjem Pzd. br. 133/2019, odbio kao neosnovan zahtev za vanredno ublažavanje kazne, sa obrazloženjem da: *“...U odredbi člana 429 ZKKP-a se predviđa da se ublažavanje kazne koja je izrečena konačnom presudom dozvoljava kada se pojave okolnosti koje nisu postojale u vreme kada je doneta presuda ili kada sud nije znao za iste, iako su postojale, a koje bi očigledno mogle dovesti do izricanja neke blaže kazne. (...) Međutim, u zahtevu se ne navode okolnosti koje nisu postojale u vreme kada su donete presude ili za koje sud nije znao, a koje bi uticale na izricanje neke blaže kazne. Na osnovu onoga što je navedeno iznad, ovaj sud nalazi da nisu ispunjeni zakonski uslovi za usvajanje zahteva za vanredno ublažavanje kazne i u skladu sa odredbama člana 431 stav 6 ZKPK-a, odlučeno je kao u izreci ovog rešenja.”*

Navodi podnosioca zahteva

21. Podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni Sud, osporenim rešenjem, povredio njegova prava koja su zagarantovana članovima 21.4, 24.1, 31.2, 33.4, 54 i 55.5 Ustava.
22. Podnosilac se uopšteno žali da je obrazloženje osporenog rešenja u potpunoj suprotnosti sa njegovim zahtevom za vanredno ublažavanje kazne, jer nisu uzeti ozbiljno u obzir njegovi navodi od strane Vrhovnog Suda. On dalje navodi

da je neizvršenje nekih pravnih odredbi ZKPRK i KZRK-a, kao člana 3 [Primena povoljnijeg zakona] od strane Vrhovnog Suda, dovela do povrede njegovih prava i osnovnih sloboda koje su zagarantovane Ustavom.

23. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda: “ 1. Da poništi Rešenje Vrhovnog Suda Kosova P. zd. br. 133/2019 od 18.11.2019. godine, kojim se odbija kao NEOSNOVAN moj zahtev za vanredno ublažavanje kazne koji je podnet 05.06.2019. godine i da isti vrati Vrhovnom Sudu Kosova na ponovni pravični postupak za razmatranje i donošenje odluke po istom, a zbog navodnih brutalnih povreda ustavnih odredbi člana 33, stav 4 i samim tim i mojih ljudskim prava i sloboda koje su zagarantovane Ustavom Republike Kosova kao i Evropskom Konvencijom o Ljudskim Pravima i Osnovnim Slobodama. Ili, u okviru svojih nadležnosti;
2. Da izmeni konačnu Presudu Apelacionog suda Kosova PAKR br. 230/15 od 07.09.2015. godine kojom sam kažnjen za četiri (4) krivična dela sa ukupno – ukupnom kaznom od $(12 = 4 + 2 + 2 + 4)$ 12 godina zatvora. Odnosno jedinstvenom kaznom od jedanaest (11) godina. Tako da se za prvo krivično delo: Seksualno zlostavljanje lica ispod šesnaest godina (u suprotnosti sa članom 198. 1 KZK-a) za šta sam kažnjen konačnom presudom sa četiri (4) godine zatvora, po pravnom osnovu Zahteva za vanredno ublažavanje kazne i po ustavnoj odredbi iz člana – 33, stav 4, da se poništi ova kazna zatvora od četiri (4) godine i da se ublaži ukupna kazna sa 12 godina na osam $(8 = 0 + 2 + 2 + 4 = 12 - 4)$ godine zatvora, odnosno da se ublaži jedinstvena kazna sa 11 godina na 7 godine, eventualno na sedam i po godina (7 eventualno 7,5) godine zatvora.”

Prihvatljivost zahteva

24. Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, dalje precizirani Zakonom i predviđeni Poslovníkom o Radu.
25. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:
- “1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]
7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.
[...]
26. Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio kriterijume o prihvatljivosti koji su zatraženi članom 47 [Individualni zahtevi], članom 48 [Tačnost podneska] i članom 49 [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49

[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”

27. Što se tiče ispunjenosti ovih uslova o prihvatljivosti, kao što su navedeni iznad, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana i osporava jedan akt javnog organa, odnosno Rešenje Vrhovnog Suda Pzd. br. 133/2019, od 18. novembra 2019. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva. Podnosilac zahteva je precizirao za koja prava i slobode on smatra da su mu povređena, u skladu sa članom 48 Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa zakonskim rokom koji je predviđen u članu 49 Zakona.
28. Međutim, izuzev ovoga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio takođe i uslove o prihvatljivosti koji su propisani u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika o Radu, odnosno u stavovima (2) i (3) (b) pravila 39 Poslovnika o Radu, koji propisuju:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.”

(3) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim pod sledećim uslovima:

[...]”

(b) kada zahtev nije ratione materiae u skladu sa Ustavom;

[...]”

29. Sud prvenstveno objašnjava da se neće baviti ocenom navoda podnosioca zahteva koji su bili predmet razmatranja od strane Suda u slučajevima KI82/16, KI50/18, KI186/18 i KI96/19. U konkretnom slučaju, Sud podseća da podnosilac zahteva osporava ustavnost osporenog Rešenja Vrhovnog Suda Pzd. br. 133/2019, od 18. novembra 2019. godine, kojim je, po navodima, došlo do povrede njegovih prava koja su zagarantovana članovima: 21, 24.1, 31.2, 33.4, 54 i 55.5 Ustava.
30. Sud primećuje da je suština tvrdnji podnosioca zahteva povezana sa načinom obrazloženja osporenog Rešenja Vrhovnog suda, navodeći da je obrazloženje koje je dato od istog u potpunoj suprotnosti sa njegovim zahtevom za vanredno

ublažavanje kazne, jer nisu uzeti u obzir njegovi navodi i njegovo svedočenje. Drugi deo tvrdnji se tiče načina primene odredbi materijalnog i proceduralnog zakona, odnosno ZKPRK i KZRK-a.

31. S tim u vezi, u nastavku, Sud će razmotriti tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa: i. Navodnim povredama člana 31 Ustava i ii. Navodnim povredama članova 21, 24.1, 33.4, 54 i 55.5 Ustava, primenjujući sudsku praksu Evropskog Suda za Ljudska Prava (u daljem tekstu: ESLjP), u skladu sa kojima je Sud, na osnovu člana 53 [Tumačenje odredbi Ljudskih prava] Ustava, obavezan da tumači prava i osnovne slobode koje su zagantovane Ustavom.
 - i. *Što se tiče navoda o povredi člana 31 Ustava, u vezi sa članom 6.1 EKLjP-a*
32. Sud pre svega podseća da pravo koje je zatraženo od podnosioca zahteva, prvenstveno treba da bude zaštićeno i zagantovano kako Ustavom tako i EKLjP-om. Stoga, u okolnostima ovog konkretnog slučaja, Sud će proceniti da li je pravo koje je zatraženo od strane podnosioca zahteva zaštićeno Ustavom i EKLjP-om, odnosno da li su član 31 Ustava i član 6 EKLjP-a, primenljivi u njegovom slučaju.
33. S tim u vezi, Sud podseća da je podnosilac zahteva podneo pred Vrhovnim Sudom "zahtev za vanredno ublažavanje kazne" a putem Osnovnog Suda, na osnovu ZKPRK. U okolnostima ovog slučaja, Sud primećuje da je Vrhovni Sud ocenio samo proceduralne aspekte dozvoljenosti zahteva podnosioca, a nije se dotakao suštine Presude Osnovnog Suda u Mitrovici P. br. 42/2014, od 12. februara 2015. godine koja je postala pravosnažna Presudom Apelacionog Suda PAKR. br. 220/2015 od 7. septembra 2015. godine.
34. U tom smislu, Sud, pozivajući se i na sudsku praksu Evropskog Suda za Ljudska Prava (u daljem tekstu: ESLjP), podseća da se član 6. Konvencije ne primenjuje na postupke za obnavljanje nekog predmeta i to iz razloga sto osoba čija je kazna postala pravosnažna i koja je podnela zahtev za obnavljanje njenog predmeta, tokom tog postupka nije "optužena za krivično delo" u smislu člana 6. Konvencije (vidi slučajeve ESLjP-a *Franz Fischer protiv Austrije*, predstavka br. 27569/02, odluka od 6. maja 2003. godine).
35. U konkretnom slučaju se zahtevom podnosioca za vanredno ublažavanje kazne, koji je podnet Vrhovnom sudu, zapravo trazi ponovno otvaranje postupaka okončanih pravosnažnom odlukom u pogledu odluke o kazni. Međutim, kao što se može videti iz prethodno navedenog obrazloženja Vrhovnog suda, on je odbio kao neosnovan zahtev za vanredno ublažavanje kazne jer je zaključio da isti ne ispunjava zakonske uslove za ponovno otvaranje pravosnažne Presude Osnovnog Suda u Mitrovici P. br. 42/2014, od 12. februara 2015. godine, a u vezi sa odlukom o izricanju kazne.
36. Samim tim, Sud podseća na sudsku praksu ESLjP-a, koja određuje: "...da član 6 EKLjP-a ne nalazi primenu, sve dok domaće vlasti ne prihvate da ponovo otvore neki postupak, čak i u ovim slučajevima kada je podnosilac zahtev podneo zahtev za ponovno otvaranje postupka na osnovu neke ranije presude

Suda kojom je utvrđeno da je bilo povreda Konvencije u vezi sa osporenim postupcima pred domaćim sudovima (vidi Presudu ESLJP-a *Franz Fischer protiv Austrije*, predstavka br. 37950/97, od 29. maja 2001. godine). Međutim, u tom momentu kada se postupak ponovo otvori ili kada se usvoji vanredno ponovno razmatranje postupka, zaštitni mehanizam iz člana 6 EKLJP-a se primenjuje tokom celog sudskog postupka (vidi Osluku ESLJP-a *Vanyan protiv Rusije*, predstavka 53203/99, od 15. decembra 2005. godine, st. 56–58).

37. Pored toga, Sud podseća da vanredna pravna sredstva kojima se trazi vanredno ublažavanje kazne obično ne impliciraju utvrđivanje "građanskih prava i obaveza" ili osnovanosti "bilo kakve krivične optužbe" te je, prema tome, član 6. neprimenljiv na njih (vidi, inter alia, *X protiv Austrije*, broj 7761/77, odluka Komisije od 8. maja 1978. godine, , *Hurter protiv Svajcarske*, odluka broj 48111/07 od 15. maja 2012. godine, *Dybeku protiv Albanije*, odluka broj 557/12, stav 30, od 11. marta 2014. godine).
38. U ovom kontekstu, Sud smatra da navodi podnosioca zahteva da je osporenim Rešenjem Vrhovnog Suda [APP-UPP. br. 1/2018], od 26. februara 2019. godine, došlo do povrede njegovih prava koja su zagwarantovana članom 31 Ustava, a u vezi sa članom 6.1 EKLJP-a nisu *ratione materia* u skladu sa Ustavom.
 - ii. Što se tiče drugih navoda u vezi sa povredama članova 21.4, 24.1, 33.4, 54 i 55.5 Ustava
39. Štaviše, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da osporeno Rešenje takođe povređuje i njegova prava koja su zagwarantovana članovima 21.4, 24.1, 33.4, 54 i 55.5 Ustava. U ovom konkretnom slučaju, podnosilac zahteva je samo spomenuo odgovarajuće članove, bez daljeg razmatranja kako je i zašto došlo do povrede istih u osporenom Rešenju Vrhovnog Suda. S tim u vezi, Sud podseća da je on dosledno isticao da samo pominjanje članova Ustava i EKLJP-a nije dovoljno da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosioci zahteva treba da obezbede obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, s tim u vezi, slučajeve Ustavnog Suda KI136/14, podnosilac zahteva: *Abdullah Bajqinca*, Rešenje o neprihvatljivosti, stav 33; KI187/18 i KI 11/19, podnosilac zahteva: *Muhamet Idrizi* Rešenje o neprihvatljivosti od 29. jula 2019. godine, stav 73, i na kraju slučaj KI125/19 podnosilac zahteva: *Ismajl Bajgora*, Rešenje o neprihvatljivosti od 11. marta 2020. godine, stav 63).
40. Stoga, u vezi sa ovim tvrdnjama, Sud, u skladu sa svojom sudskom praksom, zahtev podnosioca zahteva proglašava očigledno neosnovanim i, samim tim, neprihvatljivim.

Zaključak

41. Sud, na osnovu gore navedenog, zaključuje da zahtev podnosioca zahteva:

- i. u vezi sa tvrdnjama o povredi člana 31 [Pravo na Pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom;
- ii. u vezi sa tvrdnjama o povredama članova 21.4, 24.1, 33.4, 54 i 55.5 Ustava, po Ustavnim osnovama se treba proglasiti takođe neprihvatljivim kao očigledno neosnovan, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o Radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni Sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20 Zakona i pravilom 39 (2) i (3) (b), kao i pravilom 59 (2) Poslovnika o Radu, na sednici koja je održana dana 22.jula 2020.godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Predsednica Ustavnog Suda

Radmir Laban

Radmir Laban

Arta Rama-Hajrizi